

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18/2541

พนักงานอัยการ จังหวัด ปัตตานี โจทก์ นาย ฮามะ บุง ผู้ร้อง นาย มา หา มะรอสือดีหรือรอสือดี ปุเต๊ะ จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160
ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกยึดยังมีรายการจดทะเบียนรถแสดงว่าจำเลยเป็นเจ้าของรถอยู่ ยังมิได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการจดทะเบียนผู้เป็นเจ้าของรถเป็นชื่อผู้ร้องแต่อย่างใดทั้งปรากฏว่าจำเลยเป็นผู้ครอบครองรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นคนแรกและเพิ่งครอบครองเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2539 ซึ่งเป็นการครอบครองก่อนที่ผู้ร้องอ้างว่าผู้ร้องได้ซื้อรถของกลางจากจำเลยเพียง 8 วัน หากผู้ร้องซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลยจริงก็ควรจะต้องจดทะเบียนให้เป็นที่น่าเชื่อถือว่าจะไปจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อผู้เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางกันเมื่อใด แต่ผู้ร้องก็มิได้ตกลงในข้อดังกล่าวทั้งข้ออ้างของจำเลยที่ว่าได้ขายรถยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องเพื่อนำเงินไปใช้หนี้ผู้อื่นที่จำเลยยืมมาซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางนั้น ก็เป็นคำเบิกความลอย ๆ ไม่มีรายละเอียดว่าจำเลยยืมเงินจากใคร จำนวนเท่าใดทั้งจำเลยเพิ่งซื้อและนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปจดทะเบียนเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2539 ไม่ปรากฏว่าผู้ที่ให้จำเลยยืมเงินได้ทวงถาม อันจะทำให้จำเลยต้องรีบร้อนขายรถจักรยานยนต์ของกลาง เพื่อนำไปชำระหนี้เงินยืมหลังจากที่ซื้อมาได้เพียง 8 วัน พยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำสืบว่าผู้ร้องซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจึงมีพิรุธ ฟังไม่ได้ว่าผู้ร้องได้ซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลย ผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางอันแท้จริงที่จะมีสิทธิมาร้องขอคืนรถคันดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134 และ 160 ทวิ และสั่งริบรถจักรยานยนต์ของกลางผู้ร้องยื่นคำร้องว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของผู้ร้องผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้สั่งคืนรถจักรยานยนต์ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ยื่นคำร้องคัดค้านว่า ผู้ร้องไม่ได้เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางหากของกลางเป็นของผู้ร้อง ผู้ร้องก็รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดด้วย ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังได้ในเบื้องต้นว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นรถยี่ห้อซูซูกิ หมายเลขทะเบียนปัตตานี ต-0577 จดทะเบียนเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2539 มีชื่อจำเลยเป็นเจ้าของรถในทะเบียน ตามรายการจดทะเบียนรถเอกสารหมายเลข ค.1 (ที่ถูกเป็นหมาย ค.1/1) จำเลยเป็นนอกราชการผู้ร้อง จำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้ในการกระทำความผิดเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2539 มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า รถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของผู้ร้องหรือไม่ ที่ผู้ร้องนำสืบว่าผู้ร้องซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลย โดยทำสัญญาซื้อขายกันเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2539 ที่บ้านนายอับดุลราแม ฮามา ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 4 ตำบลตันหยงดालอ อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ตามหนังสือสัญญาซื้อขายเอกสารหมายเลข ร.1 นั้น พยานของผู้ร้องเบิกความเกี่ยวกับผู้ที่อยู่

ด้วยในเวลาทำสัญญาซื้อขายดังกล่าวขัดกัน กล่าวคือ ผู้ร้องและจำเลยเบิกความว่า ขณะทำสัญญานอกจากพยานทั้งสองและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านแล้ว มีผู้ใหญ่บ้านอยู่ด้วย แต่นายอับดุลราแม ฮามะเบิกความตอบศาลว่า คนที่อยู่ในเวลาทำสัญญาซื้อขายรถจักรยานยนต์ของกลางมีเพียง 3 คน คือผู้ร้อง จำเลย และพยานทำให้ไม่น่าเชื่อว่าจะได้มีการทำสัญญาซื้อขายรถจักรยานยนต์ของกลางในวันที่ 25 ตุลาคม 2539 กันจริงดังข้อนำสืบของผู้ร้อง นอกจากนั้นรถจักรยานยนต์ของกลางยังมีรายการการจดทะเบียนรถเอกสารหมายเลข ค.1 (ที่ถูกเป็นหมาย ค. 1/1) แสดงว่าจำเลยเป็นเจ้าของรถที่ยังมิได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการจดทะเบียนผู้เป็นเจ้าของรถเป็นชื่อผู้ร้องแต่อย่างใด ทั้งปรากฏตามเอกสารหมายเลข ค.1 (ที่ถูกเป็นหมาย ค.1/1)ดังกล่าวว่า จำเลยเป็นผู้ครอบครองรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นคนแรกและเพิ่งครอบครองเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2539 ซึ่งเป็นการครอบครองก่อนที่ผู้ร้องอ้างว่าผู้ร้องได้ซื้อรถของกลางจากจำเลยเพียง 8 วัน หากผู้ร้องซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลยจริง ก็ควรจะพุดจาทกลงให้เป็นที่แน่นอนว่าจะไปจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อผู้เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางกันเมื่อใด แต่ผู้ร้องเบิกความว่า ผู้ร้องไม่ได้ตกลงกับจำเลยว่าจะไปจดทะเบียนเปลี่ยนชื่อเจ้าของรถกันเมื่อใดและที่จำเลยเบิกความว่า จำเลยขายรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง เพื่อนำเงินไปใช้หนี้ผู้อื่นที่จำเลยยืมมาซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางนั้นก็เป็นการเบิกความลอย ๆ ไม่มีรายละเอียดว่าจำเลยยืมเงินจากใคร จำนวนเท่าใดทั้งจำเลยเพิ่งซื้อและนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปจดทะเบียนเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2539 ไม่ปรากฏว่าผู้ที่ให้จำเลยยืมเงินได้ทวงถาม อันจะทำให้จำเลยต้องรีบร้อนขายรถจักรยานยนต์ของกลางเพื่อนำเงินไปชำระหนี้เงินยืมหลังจากที่ซื้อมาได้เพียง 8 วันพยานหลักฐานที่ผู้ร้องนำสืบว่าผู้ร้องซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางมีพิรุธ ฟังไม่ได้ว่าผู้ร้องได้ซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางจากจำเลยผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางอันแท้จริงที่จะมีสิทธิมาร้องขอคืนรถคันดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาชอบแล้วฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ชลอ บุญยเนตร · ระพีพร บรรจงศิลป์ · บุญอินทร์ ส่งเสริมสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/18/2541>